

Julka Chytilová, 13 rokov, Varín

Život s vlkami

Začiatok nebol ľahký. Majiteľa som nikdy nemal v láske, ale myslím, že to bolo vzájomné. Očakával odo mňa stále viac, nikdy nebol spokojný. Kúpil si ma asi len preto, aby mohol naplniť svoju poľovnícku kariéru. Aby zo mňa vycvičil krvilačného vraha a zabijaka. Ale ja som nechcel, nerozumel som, prečo by som mal zabíjať, keď jedla máme dost' a koristiť nevyužijeme. Nechcel som zbytočne ničieť život druhým.

Jedného dňa pán zrejme stratil trpezlivosť, naložil ma do auta a zaviezol do tmavého lesa, v ktorom som predtým nikdy nebol. Nešetrne ma vyhodil z auta a povedal: „Tak Bejly, takto končia všetky nepočúvne psy! Na čo by som živil jeden hladný krk navyše, keď z toho aj tak nič nemám? Kúpim si lepšieho psa! Šikovnejšieho a užitočnejšieho. A ty sa v lese uživíš, si predsa bavorský farbiar, lovecký pes!“ Nasadol do auta a odišiel. Zostal som sám a netušil som, čo si tu teraz počnem. Zrejme si budem musieť dnes večer zohnať sám.

Vydal som sa po lákavej pachovej stope zajačiny hlbšie do lesa. Po chvíli som prišiel k zajačej nore. Tak predsa ma čuch nesklamal. Začal som hrabať, aby som sa dostal k zajacom. Voňali úžasne a ja som sa tak veľmi pohrúžil do práce, že som si nevšimol nič navôkol. Cítil, videl a počul som iba svoju večeru.

Zrazu ma vyrušilo nesúhlasné zavrčanie. Zdvihol som zrak od práce a vtom som to zacítil. Pach niekoho, kto určite nebol pes, ale veľmi sa na neho ponášal. Ďalšie zavrčanie, ale tento krát z inej strany. Je ich viac ! Inštinkt mi radil ujsť. Ale od strachu som sa nevládal ani pohnúť. Labky som mal ťažké ako z olova.

„Lovíš na našom území, mláďa! Vráť sa za svojim človekom. Nepotrebujeme tu nijaké smrteľné palice, ani nič podobné.“ Konečne sa ukázali, vyzerali skoro ako ja, ale boli väčší, svalnatejší a mali hustejšiu srst', ktorá ich zrejme chránila pred nástrahami prírody.

„Kto s-ste?“ vykoktal som. „Vlky, sme lovci vlčej svorky Lupa, šiesteho mesačného svetla.“ „Ja, ja som nevedel, že toto je vaše územie. Môj človek ma tu nechal, lebo som ho nechcel počúvať. Nepáčilo sa mi násilné lovenie smrteľnými palicami. Nepáčilo sa mi, že zabíja zvieratá na diaľku jediným vystrelením smrteľného kameňa. Je to kruté, nezodpovedné. Loví len tak, pre zábavu!“ Pozrel som sa na vlka, vyzeral, že som ho zaskočil tým, čo som práve povedal. Spoza neho vystúpila štíhla vlčica. „Zúrivý Tesák, niečo bude na tom, čo povedalo to šteňa! Nemali by sme ho vyhnať, zoberme ho k Lupe a ona rozhodne, čo s ním.“ Zúrivý Tesák sa zamyslel a potom prikývol. „Dobre Iskrivá Srst', nech je po tvojom.“

Odviedli ma do svojej svorky. Svorku tvorilo desať vlkov plus alfa, Lupa šiesteho mesačného svetla. Spali v malej jaskynke vystlanej machom a listím, pri jazierku. Lupa sedela na skale a okolo nej poskakovali tri vlčatá. Hravo okolo nej pobehovali a lozili po jej striebornom kožuchu. Lupa ich sem tam láskyplne olizla alebo postrčila ňufákom. Keď ma s lovcami zbadala, zarazila sa a spýtavo pozrela na Zúrivého Tesáka. On si pred jej skalou ľahol, aby jej vyjadril úctu, Lupa mu však naznačila, aby vstal. „Lupa šiesteho mesačného svetla, tohto psa

sme našli loviť na našom území. Vraví, že už nepatrí k ľuďom a neuznáva ich spôsoby lovu a neúctu k prírode.“ Lupa otočila svoj pohľad ku mne. „Je to pravda?“ spýtala sa. „Áno, je. Neposlúchal som svojho človeka a tak ma vyhodil do lesa.“ Lupa vstala a podišla k nám bližšie. „Viete prečo sa volám Lupa a som vodca tejto svorky?“ Zúrivý Tesák sa nechápavo zamračil a povedal: „Pretože ti v žilách koluje krv matky Vlčice, Lupy prvého mesačného svetla, ktorá vychovala mladého Rómula a Réma v ľudskom teritóriu Rím.“ Lupa sa usmiala. „Aj preto, ale hlavne preto, lebo som sa zaviazala sľubom vernosti k prírode. Cením si všetko živé, som vďačná za každé steblo trávy. Lovím len preto, aby som prežila a nie pre potešenie. Robím dobré skutky a vychovávam svojich potomkov tak, aby žili v mieri. Preto nenechám toto šteňa napospas osudu a prijmem ho do svorky ako vlastné vlčča.“ Pozrela na mňa svojimi prenikavo modrými očami, v ktorých som uvidel lásku, porozumenie a možno i náznak hravosti. „Teda, ak pravdaže chceš ty“, dodala. Zavrtel som chvostom. „Chcem, pravdaže chcem. Budem vám navždy zaviazaný Lupa.“ „Nevykaj mi, tu vo svorke sme všetci rodina. Istá hierarchia tu samozrejme vládne, ale my sa učíme porozumieť jeden druhému. Nechcem, aby vo mne svorka videla bezcitného krutovládca. Žiadny alfa by nemal klesnúť tak hlboko!“

Postupne som si na svorku začal zvykať. Naučil som sa loviť v skupine, pracovať s ostatnými. Spolu so Zúrivým Tesákom, Iskrivou Srst'ou, Modrou Labkou a ďalšími lovcami sme lovili choré alebo slabé jedince. Aby nenakazili chorobou, či inak nebránili vo vývine zdravým. Nikdy sme však nezabudli na hru a odpočinok. S vlčatami som sa bláznil takmer celé poobedia. Neraz som postrehol, ako nás Lupa pobavene pozoruje zo skaly.

Jedného dňa, keď som bol s ostatnými na love, začuli sme, ako sa našim smerom valí celé stádo jeleňov. Prebehli okolo nás a zmizli v lese. „Niečo ich vystrašilo,“ poznamenal celkom zbytočne Zúrivý Tesák a hneď sa ozval výstrel. Veľmi známy a priveľmi blízko. „Smrtiacia palica!“ zakňučala Modrá Labka. „Musíme sa vrátiť a varovať svorku, Bejly pod'!“ Ale ja som nemohol, vo vzduchu visel ešte jeden známy pach. Rozbehol som sa za ním. „Bejly, vráť sa,“, zakričal na mňa niektorý z lovcov. Neposlúchol som, utekal som za pachom až na zelenú čistinku. Tam som zazrel zdroj pachu. Môjho bývalého človeka. Práve mieril smrtiacou palicou na jedno opustené jelenie mláďa. Stačilo by potiahnuť pákou a mláďa by na zem padlo mŕtve. Nie, to som nemohol dopustiť. Odrazil som sa a pristál na chrbte človeka. Zrazil som ho k zemi. On od prekvapenia pustil smrtiacu palicu a začal kričať. Zahryzol som sa mu do ramena. Vrela vo mne zlosť. Chcel som mu ukázať, ako sa asi cíti jelenie mláďa, keď na neho poľuje. Ale potom sa mi v mysli vynoril Lupin hlas: „Každý si zaslúži druhú šancu.“ Povolil som zovretie a pomaly som zliezol z človeka. Zavrčal som mu do ucha: „Neopováž sa sem ešte niekedy vrátiť.“ Pomaly som sa mu otočil chrbtom a odišiel som za svorkou. Ako som tak utekal, zacítil som, že ma niekto sleduje. Otočil som sa a zbadal Lupu s lovcami. Lupa ku mne podišla, obľizla mi ňufáčik a povedala: „Zachoval si sa ako pravý vlk.“

Vo svojej svorke som prežil ešte veľa šťastných rokov. Najlepšie však bolo, že sme stretávali čoraz menej a menej ľudí so smrtiacimi palicami. Niektorí však aj naďalej poľujú a ničia prírodu.

Ja by som vás chcel v mene všetkých vlkov poprosiť, aby ste si vážili prírodu a nesnažili sa ju zmeniť k ničomu inému, len k lepšiemu.